

Opravdu malinkatý a nerada bych, aby to vyznělo jako vytahování, páč to tak nejni.

Já mám jenom obří radost, stejně obří, jako byl tuten krasavec:

A tak se musím o svou radost podělit. Víte, já jsem za svůj život moc křemeňáků nenašla. Kdysi dávno, když jsem byla malej špuntik, co nosil lacláčový tepláčky s kapsičkama a galoše navlíkací na bačkůrky, tak tehdy jo. To jsme jezdili s mámou do chatiček na Staňkov. Je tam kráásnej čistej rybník a kolem rostou břízy. Mimochodem - ten rybník - tam mě o něco později, když už jsem byla větší a samostatně plovoucí zatkli ☹ . Pohraničníci na matračce ☹ . Na matračce jsem byla teda já, ne voni. Páč na matračce asi pohraničníci běžně neplovou ☹ . Staňkov a Staňkovský rybník totiž leží přímo u hranic s Rakuskem. A jak to bylo za komárů, víme všichni. Všechno vobšancovaný a nikam se nesmělo. A tak se nesmělo ani za určitou čáru toho rybníka, jinak vás zatkli. A mě zatkli halt na matračce ☹ . Takovej já sem vám delikvent ☹ .

No nic, ale jak tam byly u tý vody ty břízy, tak křemeňáčci tady měli ráj. A dělalo se to tak, že když jste našli malinkýho křemeňáčka, prdli jste na něj zavařovací sklenici a von vám, klučina jeden, rostl před očima. Pro dítě něco neskutečného. Tak jo, tehdy se mi dařilo křemeňáčky nacházet. Pak dlouho nic, až když jsem byla v devítce u kámošky na chalupě v Podkrkonoší. Dana měla tehdy svoje místečko jedno a tam mě zavedla. Bože to byla

nádhera. Křemeňák a liška, to jsou pro mě nejkrásnější houby - z těch co zkonsumuju, takže mou oblíbenou muchomůrku červenou tady počítat do toho nemůžu. Nicméně pro mě je křemeňák Pan Houba.

A od tý devítky prostě nic, nic, opravdu nic. Až teď u domečku. Mám na okraji jedné louky takový místo, kde jsem si říkala, že tady, tady by mohli růst, kucí jedni s oranžovou hlavičkou. A taky jo. Jednoho jsem tam před časem našla. Takovýho malýho a tak jsem ho hnedle usušila a dala ho jako dárek vzácný ☐ Petě AP k narozkám ve směsi hříbků, co jsem jí nasbírala a nasušila.

No..... a od té doby jsem vždycky do těch míst jednou za čas nakoukla a vono prt. Říkala jsem si ale, že jednou zase určitě na nějakýho narazím. No a.....doslova! Tuhle ten pan Křemeňák byl tak velikej, že jsem do něj skutečně i mohla jako trošánek narazit. Ale pro jeho krásnou, jasně oranžovou makovici, kdy tu barvu prostě foťák neuměl zachytit, jsem ho rozhodně v té trávě přehlédnout nemohla. Helejte úplně se ve mě šécko zastavilo. Nejen, že jsem nedejchala, ale ani ostatní procesy tělesný neprobíhaly, jak jsem byla úplně překvapená. Já sem vůbec nevěřila, že to, co vidím, je to, co vidím! A že to přede mnou neuteče ☐ .Páč to nemůže bejt možný tuhleto!! Taková krása houbová. Taková fakt veliká. Hnedle jsem k němu posadila Rumíčka. Páč k sobě kucí barevně ladili ☐ . Jen jak už bylo hodně odpoledne a sluníčko nikde, tak to na té fotce zkrátka není tak vidět.

Ale to nejní podstatný. Podstatný je, že to byl taaaak krásnej dárek. A jak voňavej dárek. Můžu fetovat vůni lišek a právě křemeňáků, který jsou takový kořeněný. No, tak jsem se vám musela hnedle zdůvěřit. Ne, že aby někdo záviděl, ale já měla takovou radost, že prostě musím. Tak se na mě snad nezlobíte.